

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΝΙΤΣΕ

(Άπ' τὸ βιβλίο τοῦ Γκι ντέ Πουρταλές «Ὁ Νίτσε στὴν Ἰταλία».)

ΟΝ Δεκέμβριο τοῦ 1888, κατὰ τὸ βράδυ, ἐνῶ θλιεὶς ἡ καρδιά τοῦ Τουρνίνο διαλαλοῦσαν χαρούμενα τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τῆς μικρῆς κἀμαρᾶς του, τῆς οδοῦ Καρόλου Ἀλβέρτου, βγήκε ἕνας ἄντρας καμμιὰ σαρανταπενταριά χρόνων καὶ προσώρησε πρὸς ἕνα κεντρικὸ δρόμο. Ἦταν ντυμένος μὲ ἀπλά, μὰ πολὺ εὐχερῆς μαῖθρα ρούχα, εἶχε μεγάλα παχυντά μουστάκια, πού ἡ ἄκρη των ἔπεφταν πρὸς τὰ κάτω, σὺν τῶν ἀρχαίων γαλιτῶν, καὶ βαθεῖα λιγέια μάτια, κατὰ ἀπὸ πικρότατες δισεκαρδίες, τόσο ἀδυνατισμένα ἀπὸ τὴ μωσσία, πού φαινότουσαν σχεδὸν τυφλά. Ὁ παράξενος αὐτὸς ἄνθρωπος προσώρησε μὲ θύρα ἀργὴ καὶ μπῆκε σ' ἕνα καφενεῖο. Ἐκεῖ ζήτησε μελάνι καὶ κοντιλοφόρο γιὰ νὰ γράψῃ. Τὸ γκαρσόνι ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν τακτικὸ πελάτη τοῦ καφενεῖου, τὸν Γερμανὸ φιλόσοφο Φρειδερίκο Νίτσε, καὶ ἔσπειρε προθυμότητα νὰ τοῦ φέρῃ ὅ,τι τοῦ ζήτησε.

Ὁ Νίτσε κάθησε, ἔγραψε ἕνα σύντομο γράμμα μὲ περυσιῶδη ταχυτητα, μὰ ὅταν ἤλθε ἡ στιγμή νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή του, ἐστάθηκε ἀνάστατος. Δὲν θυμόταν τ' ὄνομά του... Ἀλλοίμονο! Τὴ βραδεία αὐτῆ τοῦ τέλους τοῦ 1888, εἶχε χάσει τὸ μυαλό του ὁ Φρειδερίκος Νίτσε, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φιλοσόφους τῶν νεωτέρων χρόνων! Ὡστόσο, οὔτε ὁ νοιάξῃς του, οὔτε τὸ γκαρσόνι τοῦ καφενεῖου, οὔτε οἱ ἄλλοι πελάτες, οὔτε κανεὶς μαροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ ἥσυχος αὐτὸς ἀνθρωπάκος, πού ἔγραφε σ' ἕνα ἀπόμειρο τραπέζια, ἦταν ἐκείνος καὶ κάμποσες ὥρες τρελλός! Κι' ὅμως αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ Νίτσε εἶχε τρελλαθεῖ!

Ἔστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἔγραψε στὸν καθηγητὴ Ὁβερμπεκ, παλιὸ του φίλο, διπλῶς ἔκανε ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη σὲ μιὰ ἀντιγερμανικὴ συμμαχία, πού θὰ εἶχε σκοπὸ ν' ἀποσπᾶσθε τὴν πατρίδα του, τὴ Γερμανία, μ' ἕνα ἀδερνεῖο μανδύα...

Στις 31 Δεκεμβρίου, ἔστειλε, ἐπίσης, στὸν φίλατό του μουσικὸ Πέτερο Γκάστ, τὰ λίγα αὐτὰ ἀκατανόητα λόγια: «Φίλε μου, εἰ στιγμή!... Ἦταν γὰρ μέγα ὁ περίφημος Ρουβίκων. Δὲν ξεύρω πὴν τὴ διέθνησιν μου. Μὰ ἂς δεχθῶμε πὸς εἶνε Βατικανόν».

Καὶ τὸ κακὸ ἐξηκολούθησε: λίγες ὥρες ἀργότερα, ὁ Νίτσε ἔστειλε στὸν διάσημο Σουηδὸ συγγραφέα Στριντμπεργκ, πού τοῦχε στείλει ἕνα διήγημα γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ τὴ γνώμη του, τὴν παρακάτω ἐπιστολή:

«Αγαπητέ Κύριε,
Ἐξένημα θὰ λάβετε τὴν ἀπάντησί μου γιὰ τὸ διήγημά σας. Θὰ εἶνε σὰ μιὰ τουφεκιά. Διέταξα νὰ συγκληθῇ ἕνα συνέδριο βασιλέων στὴ Ρώμη, καὶ θὰ πῶ νὰ τουφεκισηῖ ὁ νεαρός αὐτοκράτωρ. Ὁρθεύσαρ! Γιατί θὰ ξαναἰδωθῶμε. Ὑπὸ ἕναν ὄρον ὅμως. Ἄν πάρουμε διαζύγιο.
Νίτσε Κάισαρ»

Μιὰ ἀπὸ τίς πρώτες αὐτὲς τραγικώτατες ἡμέρες τῆς τρελλίας του, ἐνῶ ὁ Νίτσε ἔβγαινε σὸ δρόμο, εἶδε ἕνα δάνασο καροτσιέρη πού χτυποῦσε σὸ κεφάλι τὸ ἄλογό του. Ὁ φιλόσοφος, πού σ' ὅλη τὴ ζωὴ του εἶχε διδάξει τὴ σκληρότητα, θύραξε νὰ εὐχαριστήσῃ μάλλον γιὰ τὴν ἐνδειξὴ αὐτῆ τῆς ἀπανθρωπίας. Μὰ ὁ Νίτσε ἐννοίωσε τέτοιο ὄλετο, τέτοια συγκίνησι, ὥστε ὤρμησε σὸ ἄλογο, ἄρπαξε τὸ λαμὸ του καὶ τὸ φίλησε! Ἔστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἔμεινε ἀπόκλητος καὶ μερικὸ διαβάτες τὸν μετέφεραν στὴν κατοικία του, μαζί μὲ τὸν νοικοκύρη του, πού τυχαίως εἶχε βρεθεῖ στὴ σκηνή. Ἐκεῖ κοιμήθηκε ἐπὶ δύο μέρες ἕναν ὕπνο ληθαργικόν. Ἔστερα τὸ σῶμα του συνήλθε, ἔβη πρὸς ἔξω, μὰ τὸ μυαλό του ἦταν γοαπτό νὰ μείνῃ γιὰ πάντα κομισμένο. Μόλις συνήλθε ὁ Νίτσε, ξαναόρησε τὴν ἀλληλογραφία του. Στὸ γρηναῖο φίλο του καθηγητὴ Μπούγκαρτ, ἔγραψε:

«Ἐμεῖς ὁ Φερδινάνδος Δεσ-

σέφ... Μ' ἔθαψαν δύο φορές αὐτὸ τὸ φθινόπωρο. Χαίρετῶ τὸν ἀθάνατο κ. Νιτσε, ἀπὸ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς Σαράντα. (1)»

Ἐπίσης στὸν Πέτερο Γκάστ ἔστειλε τὴν ἐξῆς ἐπιστολή:
«Τραγουδήσέ μου ἕνα καινούριον τραγούδι. Ὁ κόσμος ἄλλαξε καὶ ἀγάλλονται οἱ οὐρανοί! Ὁ Στανρωμένος»

Τέλος, στὴ γυναῖκα τοῦ Βάγγερ, πού χρόνια πρὶν τὴν εἶχε κερκὰ καὶ βαθεῖα ἀγαπήσει, ἔγραψε ὁ Νίτσε τὰ τρία αὐτὰ λόγια, τὰ τόσο τρελλὰ καὶ τόσο ντροπιά, πού εἶνε σὺν ἕνα ἀσυνείδητο ζήτημα τοῦ παλινοῦ ἐρωτῶς του:

«Αριάδνη, σ' ἀγαπῶ.

Διόνυσος»

Σὲ λίγες ἡμέρες, τὴν ὥρα πού γινόταν μεγαλοσπελέστατα ἡ κηδεῖα τοῦ πρῆξιτος Εὐγενίου τῆς Σαβοΐας, καὶ περνοῦσαν κατὰ ἀπὸ τὸ παρῶντο τοῦ τρελλοῦ φιλοσόφου ὅλοι οἱ ἐπίσημοι, ἀξιωματικοί, διπλωμάται καὶ αὐλικοί, ὁ Νίτσε νόμισε πὸς ἦταν ἡ δική του κηδεῖα κι' ἔτρεξε καὶ ἀνακατόρησε μὲ τὸ πῆθος, θεβαιώνοντας πὸς ἦταν ὁ Καρδινάλιος Ἰντολέμι! Ἔστερα τράβηξε τρέχοντας κατὰ τὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου. Στὸ δρόμο, πλησίασε τοὺς διαβάτες καὶ τοὺς ἔλεγε:

—Ἐμεῖς ὁ Θεός, μὰ φόρεσα αὐτὴ τὴν περιβολὴ γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῶ!

Ὅταν γύρισε σὸ σπίτι του, ἄρχισε νὰ χορεύῃ χοροὺς σατύρων. Κατόπιν ῥαχτηκε σὸ πιάνο χτυπώντας τὰ πλήκτρα τὸν παράφορα καὶ θυάζοντας φρικτὰ πατάκια καὶ στριγγὰ ἰακώρδα.

Τέλος, στίς 9 Ἰανουαρίου τοῦ νέου ἔτους (1889), ὁ φίλος τοῦ Νίτσε Ὁβερμπεκ, ἔφτασε σὸ Τουρνίνο καὶ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ ἰδῇ τὸν ἄρρωστο φιλόσοφο. Μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα, ὁ Νίτσε χύμηξε στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ μίλησε ἰταλικά, καὶ ἔστερα ἄρχισε νὰ κλάι...

Ὁ Ὁβερμπεκ ἔπρεσε τὸν Νίτσε ἀπὸ τὸ Τουρνίνο γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὴν Γερμανία, χωρὶς αὐτὸς νὰ τοῦ φέρῃ καμμιὰ ἀντίσταση. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ, οἱ δύο φίλοι ἀνταλλάξαν ἐλάχιστα λόγια. Μία μοναχὰ φορὰ ὁ Νίτσε ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ, Ἦταν τὸ τραγούδι τοῦ «Βενετᾶνον Γονδολιέρη» πού τόχε δημοσιεῖσει σ' ἕνα του ἔργο, τὸ «Ἴδε ὁ Ἀνθρωπος» καὶ ὁ Ὁβερμπεκ ἔμεινε ἐκπληκτος ἀπὸ τὸν μελωδικώτατο τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον τραγουδοῦσε ὁ τρελλός:

Ἀκουμπισμένος στὴ γέφυρα

Ἦμον ὀρθὸς μὲς στὴ σκοτεινὴ νύχτα.

Ἀπὸ μακρὰ, ἕνα τραγούδι ἔφτασε ὡς ἐμένα.

Χρυσὲς σταλαγματιὲς ἀστραπομοσποῦσαν

Πάνω στὴν τρεμάμενη ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ...

Γόνδολες, φῶτα, μουσικίες.

Ὅλ' αὐτὰ ἀρμένιζαν μὲς στὴ νύχτα...

Ὁ Φρειδερίκος Νίτσε (Προτομή τοῦ Κρόντσερ)

Ὁ Φρειδερίκος Νίτσε ἔζησε δεκά χρόνια ἀνάμνη. Μὰ δὲν ξαναβρήκε ποτὲ τὸ λογικὸ του. Ὡστόσο, ἡ φήμη, πού δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει τόσο καλὰ, ἄρχισε τώρα νὰ στεφανώνῃ τὸ ἄρρωστο μέτωπό του. Ὅλη ἡ διανοουμένη νεολαία τῆς Εὐρώπης, ἀναγνώρισε τὴ μεγαλοφυΐα τοῦ φιλοσόφου, πού περνοῦσε τίς ὥρες του, ξαπλωμένος σὲ μιὰ σαβύλλογκ, χτυπημένος ἀπὸ τὸν κερᾶνὸ κάποιου σκληρῆς μοίρας. Στὴν ἀρχὴ ὁ Νίτσε ἔμεινε σὲ μιὰ κλινικὴ στήν Ἰένα, ἀπὸ τὸν περιποιόντουσαν ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ του. Μὰ ὅταν ἡ ἐπιτυχία τῶν διδύλων του ἄρχισε νὰ ἀποφέρει σημαντικὰ κέρδη, ἡ στοργικὲς «νοσοκομεία» του, τοῦ ἔχτισαν ἕνα χαριτωμένο σπίτι στὴ Βαϊμάρη, στὴν πόλι πού τὴν εἶχαν δοξάσει ὁ Γκαίτε, ὁ Σίλλερ, ὁ Λιστ καὶ τόσο ἄλλοι ποιηταὶ καὶ καλλιτέχνες. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἐπαπλώθηκε μὲ γούστο. Γύρω στὸν τρελλὸ φιλόσοφο διὸ στοργικὲς γυναῖκες μάζεψαν ὅλα τὰ βιβλία, ὅλα τὰ χαρτιά. Καὶ πονεμένια, ἐναγώνια, ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον, ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα, περιμέναν τὴ στιγμή πού ὁ ζωντανὸς αὐτὸς νεκρὸς θ' ἀνασταίνονταν. Μὰ ἡ στιγμή αὐτὴ δὲν ἦλθε. Κάποτε, ὥστόσο, κάποιον λέγεται, λέει ἂν ἀστραφετὸ σὸ σκοτισμένο του

(1) Τοὺς σαράντα ἀκαδημαϊκοὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ο ΛΟΙ θά έχετε άκούσει τή δη-
μοφιλέστατη άγγλική τραγω-
δία «Τζιζ έ έ λόγγκ γουαίη τού Τσι-
περαίρι, ιτ ιζ έ λόγγκ γουαίη τού
γκούου» (έινε μακρυνά τή Τσιπε-
ραίρι, έινε άρκετά μακρυνά γιά
νά πάη κανέναν), τή όποία μα-
θαίνουν πρώτο-πρώτο άπ' όλα τή
τραγωδία όί «Γζώνηδες», όί συμ-
μαθεύστατοι δηλαδή Άγγλοι κλη-
ρωτοί, μόλις φορέσουν τή χαλί
στόν στρατώναν...

Έινε ένα όραίο έμβατήριό, τή
όποιο βοηθεί πολύ στόν δημασιώ
όταν τή τραγουδούν όλοι μαζί όί
στρατιώτες.

Τή τραγωδία αύτή έχει μία πολ-
λή νόστιμη ιστορία, ή όποία θα-
σίζεταί στόν πειραματικό και γε-
μαόον χιούμορ—στην άρχή—άντα-
γωνισμό "Άγγλων και Ίρλανδών,
ο όποιος κατέληξε άργότερα και σέ
άμιατηρές άκόμη συγκρούσεις με-
ταξύ τους, έξ αίτίας τού φλογερή
ζητήματος τής Ίρλανδικής άσπι-
νομας...

Άς άφήσουμε όμως τή πολιτικά γιά
τούς πολιτικούς, κι' άς έρ-
θουμε στη χιουμοριστική άσπιρη τού
ζητήματος αύτού, ή όποία και
μας ενδιαφέρει τώρα :

Άπό τότε, λοιπόν, πού άρχισε ο
άνταγωνισμός μεταξύ "Άγγλων
και Ίρλανδών όί πρώτοι δεν έκαναν
τίποτε άλλο, παρά νά δημοσι-
ογούν κάθε μέρα διάφορες κοροϊ-
δευτικές ιστορίες εις βάρος τών
τελευταίων...

Η ιστορίες αύτές εύρισκαν
πρόθυμη φιλοξενία στις στήλες
όλων—και τών ασφατερότερων—
άγγλικών έφημεριδών, κι' έτσι γι-
νόντουσαν άμέσως λαοφιλοισεις
σέ όλες τίς γωνίες τής άπείρανης
βρετανικής αυτοκρατορίας.

Μά κι' όί Ίρλανδοί δεν καθόπι-
σαν με σταυρωμένα χέρια. Άντα-
πέδιλαν στούς "Άγγλους τή ίσια,
σκαρώνοντας κι' αύτοί κοροϊδευ-
τικές ιστορίες εις βάρος τους.

Πρώτο φροίτο τής ευθυμογραφικής
αύτης πάλης τών δυό αδελφών
λαών, ήταν τή «Τσιπεραίρι»
!!!

Τή σκάρισαν όί "Άγγλοι εις
βάρος τών Ίρλανδών, και ίδού ή
ιστορία του :

Ο Ίρλανδός κληρωτός Πάδδου,
έφτασε μιά μέρα στό Λονδίνο,
όπου τών τοποθέτησαν σέ κάποια
στρατιωτική ύπηρεσία. Γρήγορα
όμως όί προϊστάμενοί του, πού
τόν χρησιμοποίησαν γιά γραφεία,
βλέποντας ότι ήταν χονδροκέφαλος—
όπως όλοι όί Ίρλανδοί!—πούδωσαν
τή σκούτα στή γείνη και τών
ιποδύσαν σέ καθαριστή τών
γραφείων...

...Στενοχωρημένος ό καιμένος
ό Πάδδου γιά τών άνόποδο
αυτόν προδίδασμό του (!),
γράφει ένα ραβασάκι στη
Μόλλι, τή γλυκαία μηνητή του,
ή όποία βρίσκεται στό χωριό
τους, τή «Μικρή Τσιπεραίρι»
(ένα μικρό χωριούδακι τής
κομητείας Μύνστερ, στην
Ίρλανδία)...

...Στό ραβασάκι του αύτό τής
έξομολογείται, ότι τήν θυμάται
πάντα, κι' όταν...κοιμάται
άκόμα ! Τήν παρακαλεί,
μάλιστα, νά τόν ειδοποιή
τηλεγραφικώς, άν τυχόν...
δέν λάβει τήν επιστολήν του !
Και τής ζητάει συγγνώμη γιά
τίς πολλές άνορθογραφίες του,
μυαλό.

—Πήτε μου, δέν έγραφα
όμορφα βιβλία ; ρωτούσε.
Κάποτε, πάλιν, βλέποντας
τὸ πρόσωπο τής αδελφής του
πλημμυρισμένο από τή δάκρυα,
τής έλε :

—Έλισάβετ, γιάτί κλάεις ;
Δέν είμαστε ευτυχοισμένοι ;
Και όταν τούδειχναν τή
πορτογαλίτση τού Βάγγερ,
έλεγε :

—Αυτόν τόν αγάπησα
πολύ...

Δέκα χρόνια έζησε ό φιλόσοφος
δίχως σκέψη και συνείδηση.
Είχε γίνει πολύ φώτος. Τή
πρόσωπό του είχε κελτίνει,
και τή χείρα του ήταν
θαυμάσια, παρ' όλη τήν
άνωμάλια τους. Τόν έντυναν
μ' ένα κάταστρο χιτώναν, σάν
όμορφο ιεραιτικό. Όί φίλοι
του τόν έπισκέπτοντο συχνά.
Τόν Αϊγουάτο τού 1900,
τόν έπισκέφθηκε ή βαράνη
Στέργκερ, με τήν όποιαν 24
χρόνια πριν είχε κάνει ό
Νίτσε τή πρώτη του ταξείδι
στην Ίταλία. Τήν αναγνώρισε,
άραγε ; Κανείς δέν ξέ-
ρει. Καρφωσε άπάνω τής τή
μεγάλη γλυκαία μάτια του,
πού ήταν σάν νάβλεπαν
πολύ μακρυνά, τώρα πού
δέν φορούσε πιά γυαλιά,
και χαμογέλασε.

Ο Πέτερ Γκώστ πού παρευρισκόταν
έπίσης εκεί, έταξε πάνω
και ό Νίτσε επί, όρα πολλή
χτυπούσε τή ένα του χείρα
πάνω στό άλλο. Μά καμιά
λέξη, καμιά σκέψη δέν
βγήκε από τήν κατασκό-
τεινη ψυχή του.

Στις 20 Αυγουάστου τού ίδιου
έκείνου χρόνου, τού έδηλώθη
μία πνευματική σιμφοήρησις.
Και στις 24 μιά άποσπλήξη
τόν έσπάλωσε στό κρεβάτι
του, ένώ μιά δυνατή
καταιγίδα έσπούσε στην
πόλι. Μά μόνο τήν άλλη
μέρα, κατά τή μεσημέρι,
ξενύγησε ό Νίτσε, μιά
άπό τίς πού μεγάλες διανοές
και άπό τίς πού θερμές
καρδιές, πού γέννησε
ό νεώτερος κόσμος...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

ΤΟΥ RENE CIRILLI

Ο ανταγωνισμός Ίρλανδών και Άγγλων. Η άμειδίχης
τους ατύρες. Ο Ίρλανδός κληρωτός Πάδδου και ή μηνητή
του. Πώς ξεκίνησε ή Πάδδου πέφος γιά τή Τσιπεραίρι. Τή
ξυπνητήρι κι' ή πετεινός. Ο καπετάνιος κι' ή καμαρέτας, κτλ.

ή όποιος έγιναν μόνο και μόνο, γιά
τή ή πέφνα τών ήταν λίγα...σπου-
δασμένη !...

...Η Μόλλι, συγγνωμένη θαεία
άπό τή αισθήματα τού φίλου τής,
τού άπανταί άμέσως τ ά χ υ ό ρ ο -
μ ι κ ώ ς, και τού συνιστά νά λά-
ρη τή πρώτο τραίνο και τή ταξί-
ρα μέσα συγκοινωνίας πού υπά-
ρχουν, και νά φτάση γρήγορα στό
χωριό, γιάτί όί δικοί τής θά τήν
πάντρεψαν με κάποιον άλλον, έπειτα
άπό τρεις...μέρες !...

...Τότε ό αγαθάτατος Πάδδου,
κερανοπλήρης άπό τήν άπασία
αύτη είδησι, παίρνει άμέσως τή ταξί-
τερα μέσα συγκοινωνίας, πού
τού επέτρεπε ή τέση του—τά πόδια
του, δηλαδή—και ξεκινάει πού ά-
ρ ό ό ρ ο μ ο (!!) γιά τή Τσιπεραί-
ρι...

...Όταν έφτασε κεί, μοφολογώντας
διαρκώς στό δρόμο «Είνε άρ-
κετα μακρυνά τή Τσιπεραίρι κτ...»
σε άξιοσηφνήτη κατάσταση, κι' έ-
πειτα από πέσοπορία ενός μινός
και περισσοτέρου, ή Μόλλι τού
ήταν πιά παντρεμένη με τόν ευτυ-
χοισμένο άντραστράτη τού !!...

Αύτη έινε ή περιφήμη ιστορία
πού σκάρισαν όί "Άγγλοι εις βά-
ρος τών Ίρλανδών. Η ιστορία,
λοιπόν, αύτη ριζοβόλησε τόσο
θαεία στην ψυχή και τών δυό
λαών, ώστε κατόπιν στο τέλος
ένα δημοφιλέστατο τραγουδί, τή
όποιο τραγουδούσαν, κατά τή
διαστήρια τού Παγκοσμίου
πολέμου, όλα τή άγγλικά
στρατεύματα, πού έβλεπαν
στά συντάγματά τους, άδειο-
μένους πιά, "Ίρλανδούς κι'
"Άγγλους...

Όστόσο όί Ίρλανδοί δέν
άφησαν άπλήρωτους τούς
"Άγγλους. Έπένθησαν εις
βάρος τους διάφορα σαρκαστικά
άνέκδοτα, θέλοντας έτσι
νά τούς εκδικηθούν γιά τή
χουμοριστικότητα «Τσιπεραίρι».

Τά γνωστότερα ανέκδοτα
των Ίρλανδών κατά τών
"Άγγλων (και Σκότων μαζί),
έινε τή εξής :

Μιά μέρα παρουσιάστηκε
ό "Άγγλος τροφοδότης
στόν Ίρλανδό κυβερνήτη
στόν έμπορικό άνάδοτο,
θέλοντας τόν ρώτησε
ξερκαταπίνοντας με άμηναν :

—Μπορούμε, κύριε
πλοίαρχε, νά πούμε γιά
ένα πράγμα, ότι τήτοιμε
χάσει, όταν ξέροουμε
πού βρίσκεται ;...

—Οχι, βέβαια,
άποκρίθηκε ό πλοίαρχος
με πεποίθησι.

Κι' ό "Άγγλος τροφοδότης,
βιάζοντας στεναγμό
άνακουφίσεως, έλε :

—Δόξα σοι, ό Θεός...
Τότε δέν έχασα τήν
του γέρα με τή άσπυμένο
σερβίτσιό τής, γιάτί
ξερποπού βρίσκονταν...

—Και πού βρίσκονταν,
λοιπόν ;... ρώτησε ό
πλοίαρχος, με κάποια
άφορητη άνηχησία.

Τότε ό τροφοδότης,
τού άποκρίθηκε :

—Στόν λάτο τής
θάλασσας, τήν ώρα
πού βγαίναμε άπ' τή
λιμάνη !...

Γιά έναν άλλον "Άγγλο,
πάλιν, δηγγόνται, ότι
θέλοντας νά ξυπνήσει
πρωί γιά τή δουλειά του,
άγόρασε έναν κόκκορα,
τόν όποιο κι' έβλεπε
άπό βραδυς στην
πλαϊνή με τή δοματίο
του σοφίτα...

Έπαρταύσε όμως,
έκει μέσα, τόσο βαθύ
σκοτάδι, μέρα και
νύχτα, ώστε ό
δυστυχοισμένος
κόκκορας έχασε
κυριολεκτικώς τόν
μπαύσουλα, κι' έμεινε
βουδός διάκωλο
τόν εύκοσιτερότερο...

Ο "Άγγλος, όμως,
νομίζοντας πώς ό
κόκκορας ήταν
άκόμη άσυνήθιστος
νά ξυπνήσει τή
χαραυγή και νά
λαλή, τού άγόρασε
έναν...ξυπνητήρι,
γιά νά τόν
συνείδησι σιγά-σιγά
στά καθήκοντά του !...

Γιά έναν τρίτο "Άγγλο,
έπίσης δηγγόνται, ότι,
φιλοξενούμενος
κάποτε σ' ένα
Ίρλανδικό
αγρόκτημα, είδε
γιά πρώτη φορά
στή ζωή του
έκει σκαντζόχοιρο.
"Άρχισε, λοιπόν,
νά τόν περιεργάζεται
με ζήλο
ένδιαφέρον...

Βλέποντας όμως,
έντομεταξύ, τήν
άπόλυτη
άκηνοσία του,
τόν νόμισε
στό τελευταία
γιά...μιαξίλαρα
με καρφίτσες,
και τόν
συμμάζεψε
προσεχτικά
στό μαντήλι
του, γιά νά
τόν πάη
δωρο
στή μη-
νή τή του !...

Οί' αύτά, βέβαια,
έινε
ίπερβολές
και
δείχνουν
μόνον
τήν
άπίστε-
τη
ιδιοσυγκρασία
των
δυό
αυτών
γεμιτών
άπό
ζωή
λαών,
οί
όποιοι
βρίσκονταν
ηνωμένοι
κάτω
άπό
ένιαίο
στέμμα...

Δυστυχώς, όμως,
άπό
καηρό
έπασαν
πιά
ν' αλλάζουν
μεταξύ
τους
άδεια
άστεία
και
γλυκανάλατα
περιόματα.
Η
άντιση
τους
πέρα
τελευταία
δένυται
πολιτικό
χαρακτήρα,
έφτασε
δέν
σέ
τόσο
πολύ
δυσά-
ρεστο
σημείο,
ώστε
νά
δημιουργηθή
μιά
ζωηροτάτη
αυτονομοτική
κίνησι
στην
Ίρλανδία...

Η
τρομοκρατικές
όργανώσεις
των
Ίρλανδών
«Σίν-Φάινερ»
άρ-
χισαν
έντονη
τή
δράση
τους,
κινήματα
έξερράγησης,
συγκλονιστικές
παράδες
άνοιξαν
χάσμα
άγεγύριστο
ανάμεσα
στόν
δυό
λαούς,
και
τό
άποτέλεσμα
όλων
αυτών,
ώς
τώρα,
έινε
ότι
χίτρησε
άμα
πολύ,
παρα-
πολύ
μάλιστα,
κι' άπ' τίς
δυό
παρατάξεις,
κι' ότι
μοιραία
βαίνομε
σέ
χωρισμό
τής
Ίρλαν-
δίας
άπ' τήν
λοιπή
βρετανική
αυτοκρατορία,
και
σέ
άναγνώριση
καταναγκαστική
τής
αυ-
τονομίας
τής
άπ' τούς
"Άγγλους...

